

μὲ τὸ Ντιβάνι μένει
πολὺ σφικτὰ δεμένη.

Τι πληθὴ φεγόνου ἐξαλλά
τὸν βιωγμὲν τοῦ Τουρκᾶζ,
πλήν ἢ φιλία δὲν χαλᾶ
μὲ τέτοια κουρουφεζάλα.

Γιὰ τῆς τόσαις μας ἀγάπαις,
Περικλέτο μου μεσκίνη,
πάλι χαστουκιάς καὶ φάπαις,
νὰ καὶ τούτη, νὰ κι' ἐκείνη.

Μετανάστευσις ἐκεῖ
ἔπως λένε πανοικεῖ
μὲ Πανάθων παραστάσις.

Κι' ἐδῶ πέρα πασχαλιαῖς,
γέλοια καὶ κουσομπολιαῖς,
κι' ἐσπεριδες κι' ἐστιάσις.

"Ὅταν βγαίνης τὸ πρωτ' στὸ παραθύρι
σὺν γαρούφαλο μου φαίνεσαι κλειστό...
θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ στεῖλω στὸν Βεζύρη
καὶ σ' ἐκείνον τὸν Ἐμδερ τὸν ἔκουστό.

Κι' ἂν βλέπωμ κοιλιάδα νέων θρήνων
κι' ὁ Τούρκος Γρουνανήθες κατατρέχη,
ἀλλ' ἔχομε συνθήκη καὶ μ' ἐκείνον,
καὶ γιὰ τοὺς ἐλευθέρους πέρα βρέχει.

Β'

Π.— Γιὰ συμφοραῖς εὐφραίνεσαι,
βρὲ Φασουλὴ σακάτη,
μὰ βλέπω πῶς ὀφραίνεσαι
καὶ πῶς μυρτίζεις κᾶτι.

Φ.— Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέρης
πῶς πόλεμος μυρτίζει!...
λένε πῶς ὁ Λευτέρης
κάστανα δὲν χαρίζε.

Κι' ἂν δὲν χαρίζῃ κάστανα, μὰ κᾶτι φαφλατάδες
φωνάζουν ἐπιμόνας
πῶς χάρισε τὴν Ἠπειρο, ποὺ στέλλει καστανάδες
φθάνοντος τοῦ χεμίμωνος.

Λοιπὸν ὁ τρίτος πόλεμος εὐρίσκειτ' ἐπὶ θύραις.

Π.— Βρᾶ τί μου λές;

Φ.— Παρὸν ντ' ἄνερ... χαμπάρι δὲν τὸ πῆρες;

Πηγαίνω καὶ στὸν Κεμαλή,
κι' ὁ Πρέσβυς τέτοια μοῦ μίλει:

Σὰς κάνουνε πολὺ καλῆ,
θὰ πάθετε καὶ πρὸ πολλὰ,
τὸ βεβαῖο μὲ στοίχημα...
τι λές, ἀγαπητέ;
εἴχατε τὸ εὐστοίχημα
νὰ βγῆτε νικηταί.

Μᾶς συγχωρεῖτε, Κεμαλή,
ὅπου σὰς ἀδικήσαμε...
κτυπήσατέ μας πρὸ πολλὸ,
κι' ἐγὼ φωνάζω: τρὶς ἄλλοι,
κρίμα ποῦ σὰς νικήσαμε.

"Ἐπρεπε τὰ τουφεκία μας νὰ μὴν τὰ στέφῃ ἡ Νίκη,
τότε δὲν θὰ ἔσκηλῆρις κι' ἡ Θράκη, φιλιτατέ μου,
μὰ μίητε κι' ἐξοντώσεως εἰρηγνικῆς συνθήκη
δὲν θάμμενε γιὰ μᾶς καρπὸς ἐνὸς κλεινοῦ πολέμου.

"Ὅμως γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς λές
καὶ γιὰ τῆς τόσαις συμβουλαῖς

σ' εὐχαριστοῦμε, Πρεσβευτὰ τῶν Τούρκων, ἀπειράκις,
καὶ τούρλωσ τὸ φέσι σου νὰ θύσης, ν' ἀπωλέσης,
καὶ τώρα περιμένομε γιὰ τάγαθὰ τῆς Θράκης
πῶς σὲ κανένα σουαρε καὶ σὺ θὰ μᾶς καλέσης.

Πέρουν ἀέρα καὶ τὰ μωραλὰ τοῦ Περικλέτου τοῦ μπουνταλά.

Π.—

'Ἐλάτε μὲ τὸν Τούρκο νὰ καθίσωμε,
μὲ ρήγανη κουκιά νὰ μαγειρέψωμε,
νὰ φᾶμε μὴ χαρὰ καὶ νὰ μεθύσωμε
καὶ μὲ τὸν Κεμαλή μας νὰ χορδέψωμε.

'Ἐλάτε καὶ στὸν Τούρκο... γκέμ μπουρντᾶ,
καιρὸς ἢ Ρωμηοσύνη νὰ γλεντᾶ,
κι' ἀγάλλομαι σὺν βλέπω τὴν Πατρίδα
νάναϊ καὶ σ' τοῦ Γκαλήπ τὴν ἐσπεριδα.

'Ἐβίθα καὶ τοῦ Τούρκου διπλωμάτη,
ἄς πρῶμε καὶ σὲ τοῦτου τὴν ὕγιά,
ποῦ δίχως νὰ φορῆ μονὸ κλ' στὸ μάτι
βλέπει σφαγμένους Τούρκους σὺν τραγιά.

'Ἐδῶ μὲς σ' τὰς κλεινὰς Ἰσοφάνους
δὲν ξέρω ποῖος τοῦ λέει τοῦ μαριέλου
ὅτι τοὺς Μακεδόνας Μουσοῦλμάνους
τοὺς στέλλομε καὶ ἡμεῖς κατὰ διαβόλου.

Τοὺς βλέπει μέσα σ' αἵματα νὰ πλέουν,
ἀκούει καὶ Χανούμοισις νὰ κλαοῦν,
κι' ἂν καὶ φιλέλλην φαίνεται θερμὸς
τὸν ἐξοργίζει δίκαιος θυμὸς.